

HORTOBÁGY.

Császárról szól a francia fiának,
Ó falát Róma büszkén mutogatja, —
A mi gőgünk és csodánk a világnak:
A Hortobágy és ő szent arculatja.

Kirgiz homoktól Tiszáig, Dunáig:
Puszta; sárból ver falat a zsellérje,
Faggyazott ingben telet átpipázik,
S még Zápolyával dohog ma is Bécsre.

Ánglius vendég elébe terelnek
Itt avas csárdát, csikóst, bácsit, kendet,
Ki kuruc ámbár, lám mely jámbor, gyermek,
Csak tűr, s nyugati hívságokat megvet.

Nyugat: rohan lám vesztébe. De nálunk
Még botospán s várjobbágyság járja,
S hogy kiskirály a földesuraságunk:
Büszkeség s öröm ez a Hortobágyra.

Hát Hortobágy. E ferde, szűk pillákon
Néha délibáb és felfordult tájak
Villóznak . . . Ámde elködlök a mákony,
És marad minden, marad Hortobágyunk.

Kell még tán az ily kis néznivalócska
Az autón járó messzi nagyvilágnak:
Ekétől szűz föld, Ázsia-szag, s ócska,
Préda cigánynép, míglen kihalnának.

BODOR ALADÁR.